

An illustration of a person wearing an orange jumpsuit and a blue backpack, riding a black motorcycle on a winding white path through a dark forest. The trees are dark green and blue. A small crescent moon is visible in the upper right sky. In the lower left, a black silhouette of a dog is visible near some rocks.

DAGMAR ČESKÁ

UTEČ!

FRAGMENT

Uteč!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Dagmar Česká

Uteč! – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DAGMAR ČESKÁ

UTEČ!

DAGMAR ČESKÁ

UTEČ!

FRAGMENT

© Dagmar Česká, 2020
Illustrations © Tereza Pchalková, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-253-4797-3
ISBN e-knihy 978-80-253-4857-4 (1. zveřejnění, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-4868-1 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-4856-7 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

1. DOMEČEK Z KARET

Ztratila jsem se, ale nehledej mě. Musím se najít sama. Sbohem. Hanna

I když ta slova napsala lehkou rukou na starou účtenku z Barneys před několika málo hodinami, měla pocit, jako by existovala celou věčnost.

Údolí potoka, který ústil do řeky Susquehanna, bylo překrásné. Bujná zeleň obrůstala velké kameny a téměř zakrývala uzounkou stezku, která se plazila v listí po břehu.

Hanně se podařilo po různě velkých balvanech přeskákat až doprostřed koryta. Dvakrát měla namále, když se jí po mechem porostlých kamenech svezla noha, přesto nakonec suchá a s uspokojením přistála na tom největším placáku. Už sem nesahaly větve mohutných stromů, takže na tvrdou plochu pralo sluníčko a celou ji krásně vyhřálo. Sundala si krosnu, která se jí už docela pronesla, a rozplácla se na kámen jak dlouhá, tak široká. Když se jí podařilo zklidnit tep a utišit bušící srdce, obestoupilo ji zvláštní ticho. Nebylo to ticho v pravém slova smyslu, protože dravý potok hučel a bublal, jak si razil cestu přes nerovné dno, ptáci cvrlikali nahlas, aby zurčící vodu překřičeli, a koruny listnatých stromů na břehu řeky šustily ve větru. Všechny tyhle zvuky jako by vyplnily celý prostor a přitom nechaly místo pro myšlenky, které Hanna při soustředěné chůzi dokázala zapudit. V modrém pruhu oblohy nad její hlavou kroužil dravec. Klouzal z jedné strany na druhou, padal dolů a vzdušnými proudy se zase nechával vynést vzhůru.

Hanna se v tu chvíli cítila svobodná stejně jako on.

Uprostřed divočiny. Daleko od lidí. Pryč od problémů, které volaly po řešení. Z dosahu všech nechtěných rad a očekávání.

Premýšlela, jestli jsou už všichni v táboře vzhůru. Představovala si je, jak posedávají na kládách kolem ohniště a dohadují se, co podniknou.

Diane se určitě pokouší bezchybně nalíčit.

Charlotte toká s Jacobem.

Zach trénuje házení nožů, protože jeho včerejší výkon nestál za nic.

Matt se dožaduje jídla, které si určitě nezabalil.

A Tony...

Postrádá ji už?

Všiml si, že si sbalila spacák i všechno oblečení? Že z batohu, zapomenutého u ohniště, ukradla Ianovi nůž a lékárničku? A taky tu knížku o přežití v divočině, kterou Charlotte nechala na lavičce. Tu, kvůli které si z ní dělali takovou legraci.

„Napadá mě spousta různých způsobů, jak by se dala zpestřit noc uprostřed temného lesa, ale stahování králíků k nim zrovna nepatří,“ smál se Matt na celé kolo.

„Plánuješ se ztratit, Cherry?“ přisadil si Zach. „Poprat se s medvědem, ulovit si ho k večeři a pak se zorientovat pomocí lišejníků?“

Charlotte se jen přezíravě usmívala, ale nebránila se. Ono taky ještě včera bylo všechno, co kluci jmenovali, značně absurdní. Ne, že by cokoliv z toho teď Hanna plánovala zařadit na program dne, ta tam byla ale najednou jistota, že by to nikdy nemohla potřebovat. Nebyla v lese poprvé, takže měla určitou představu o tom, co všechno se během poměrně krátké doby může zvrtnout. Proto jí nebylo zatěžko přibalit si na záda další zátěž.

Bude Tony alespoň trochu nervózní, až zjistí, že nikdo z nich neví, kde Hanna je?

A našel už její vzkaz?

Protože pokud ano, nejspíš pěkně zuří.

„*Přemýšlela jsi, co na ten tvůj výlet řeknou rodiče?*“ ozval se do ticha její vnitřní hlas. Od minulého čtvrtka nápadně připomínal její nejlepší přítelkyni Heather.

„Nenechám je trápit se moc dlouho. Ozvu se jim. Až budu mít signál,“ snažila se Hanna ve své hlavě o co nejupřímnější odpověď.

„*A myslíš si, že tě Tony nebude hledat?*“

„To nevím. I kdyby chtěl, těžko mě najde.“

„*Vážně to chceš udělat? Celých tisíc mil až do Jacksonvillu?*“

„Takový je plán.“

„*Sama?*“

„Zvládnu to. Navíc nejsem sama. Mám vás tady s sebou. Oba dva.“

„*Jako za starých časů.*“

„Přesně tak. Jenom ty, já a Harold.“

Zhluboka se nadechla. Vzduch tu byl opravdu čistý, s tím v Bostonu nebo v New Havenu se nedal srovnat. I když v něm postrádala ten lehký slaný nádech mořské vody, který by ujistil i slepého člověka o neustálé přítomnosti oceánu. Za celý

život si na tu vůni už tak zvykla, že si nedokázala představit přestěhovat se nastálo do vnitrozemí. Bez té nekonečné modři, třpytící se ve svitu vycházejícího slunce, by její život nebyl kompletní.

Pořád ještě nemohla tak úplně uvěřit, k čemu se to odhodlala.

Ve spacáku nebo pod stanem spala naposledy jako malá. A to po svém boku měla vždycky Harolda, se kterým by bez mrknutí oka vyrazila klidně na konec světa.

Jenže ten už s ní nikdy nikam nepojede.

A Heather?

S tou už tři měsíce nepromluvila jediné slovo.

Susquehannock by si Hanna, jakou byla posledních několik let, pro trávení prodlouženého víkendu jen stěží vybrala dobrovolně. Navíc s Tonym a hordou jeho přátel, kteří se v přírodě neuměli chovat. Tragikomické skrz na skrz. Protože k sobě byla upřímná, to bylo první pravidlo, které si dnes ráno stanovila, už nešlo přehlížet, že tenhle výlet byl absurdní nápad od samého začátku.

Mohla vinit tu káču, která se kolem Tonyho minulý týden na šípkách tak motala? Sice ji přezírávě ignoroval a okatě dával najevo, že je tam s Hannou, cítila ale, že něco nesedí. Když pak Matt začal vykřikovat, že o víkendu vyrazí kempovat, z Hanny to vylétlo tak nějak neřízeně.

„A nemohla bych s vámi?“

Těhle poznámky se okamžitě chytla Suzanne, která chtěla jet v tom případě taky, a po nějaké době se přidaly i Diane a Charlotte. K nelibosti kluků se tak na jednu dohodlo, že tentokrát je na „tah do divočiny“ doprovodí i jejich lepší polovičky. Matt s tím sice hlasitě nesouhlasil, jenže ho nakonec kupodivu všichni přehlasovali. Prý to s holkama bude sranda.

Když si Hanna uvědomila, co to všechno znamená, a začala mít chuť z toho vycouvat, bylo už pozdě.

Nové boty jí za pár mil rozedřely paty do krve. Přestože šla kempovat poprvé po dlouhé době, pořídila si kvalitní vybavení – navštívila značkový obchod, ve kterém nakoupila od ponožek, přes funkční prádlo až po nepochopitelně drahý šátek do vlasů. Heather se tomu vždycky smála. Říkala, že boháče poznáš snadno. Má to nejlepší možné vybavení, ale sportu, na který si ho pořídil, vůbec nerozumí. Kdyby raději poslechla mladého prodávče, který jí dvakrát zopakoval, že se ty boty musí nejdříve rozchodit, než v nich ujede desítky mil, nemusela teď kulhat.

„Nešlo jen o ty šípky. Večeře. Telefon. Rtěnka. Svetr. A taky čtvrtek.“

Její vnitřní hlas, vnitřní Heather, jak mu teď familiárně říkala, se rozhodl opět připomenout skutečný důvod celého výletu. Nešlo o jednu jedinou chvíli, nýbrž o součet mnoha okamžiků.

Jednoduše došla do bodu, od kterého už se nemohla přinutit dál předstírat, že je všechno v nejlepším pořádku.

Hanna vlastně ani nevěděla, kdy Heather prvně potkala. Vnímala ji jako odvěkou součást svého života, sestru, se kterou prožívala to dobré i špatné. Přirozeně očekávala, že to tak zůstane napořád.

Teď ovšem trávila většinu času s lidmi, se kterými by se sama dobrovolně spřátelila jen stěží.

Tonyho parta.

Nespojovaly je záliby ani zážitky. Vlastně neměli společného vůbec nic. Brala čas strávený s nimi jako daň za možnost být po Tonyho boku, ale najednou jí to všechno připadalo hrozně nesmyslné.

Nikdy nepřišla na kloub tomu, proč si z davu dívek, které po něm toužily, vybral právě ji. Neusilovala o něj, neflirtovala s ním. Vzhlížela k němu a obdivovala ho, ale hezky bezpečně, zpovzdálí.

Cítila se nevýslovně šťastná poté, co ji začal nazývat svou přítelkyní.

A co teprve, když ji na společné dovolené na Havaji požádal o ruku.

A ona řekla *ano*.

Samozřejmě *ano*.

Podle všech měřítek, kterými dokázala člověka zhodnotit, byl Tony naprosto ideální volba. Stejně společenské kruhy, rodinný byznys, který se s tím jejich dobře doplňoval, jeho šarm, elegance i přirozená autorita.

Dokonalá partie. Po jeho boku ji čeká skvělá budoucnost.

Heather z něj nikdy nadšená nebyla. Tolerovala ho, ale když se Hanna vytasila s tím absurdně velkým zásnubním prstenem, její pohár trpělivosti nakonec přetekl.

„Copak nevidíš, že je to jen rozmazlený frajírek s otcovým impériem za zády? Manipulativní děvkař, který jde střemhlavě za svým cílem i přes mrtvolu? Sobecký narcis, který si myslí, že mu leží u nohou celý svět?“ slyšela teď Hanna její rozčilený hlas tak jasně, jako by seděla vedle ní.

Tehdy na svou nejlepší přítelkyni zavrčela: *„Jenom žárliš. Nikoho nemáš a mně závidíš, že se budu vdávat. Jsi sobecká mrcha!“*

Heather jí pak se slzami v očích vyčetla, že se z jednoho z nejrozumnějších lidí, které kdy znala, stal přes noc idiot.

„Už tě nechci nikdy vidět. Rozumíš? Vypadni!“ křičela na ni Hanna jako smyslů zbavená.

A to bylo naposledy, co svoji nejlepší a vlastně jedinou přítelkyni viděla.

Tolik pro ni Tony znamenal.

A tolik musela i ona znamenat pro něj. To si alespoň říkala vždy, když jí příšerný smutek nad ztrátou spřízněné duše stáhl hrdlo tak, že se nemohla nadechnout.

Bohužel se ale ukázalo, že tomu tak asi nebylo.

Proto teď byla sama.

Úplně.

Obklopená jen hustými pensylvánskými lesy, které příloha Charlottiny knihy vykreslovala jako velmi bohaté z hlediska fauny. Před dvěma hodinami by přísahal, že slyšela vytí kojotů.

Sluneční kotouč byl ještě pořád hodně vysoko, ale i tak jí bylo jasné, že to do tmy nemůže v žádném případě stihnout kamkoliv poblíž civilizace. Přemýšlela, jestli si nezout boty a na chvíli osvobodit otlacené a rozedřené paty. Rozhodla se ale neriskovat. Nebyla si jistá, že by je pak dokázala nazout zpátky, a nemohla si dovolit tady lelkovat příliš dlouho.

Ještě chvílku a bude pokračovat.

Musí.

Potřebuje se alespoň o kousek přiblížit k cíli, který si stanovila.

Jinak už nebude dávat smysl vůbec nic.

Hned jak se setmělo, začala Hanna litovat, že vyrazila bez přístřešku. Sice nepřešlo a noc byla poměrně teplá, ovšem spát pod širým nebem, obklopená zvuky lesa, se zdálo přeci jen děsivější než pohodlí Tonyho stanu.

Udivovalo ji, že mnohem víc než její snoubenec, jí teď chybělo bezpečí plátěných stěn.

Chtěla si stan pořídit v nejbližším městě, to už ale dnes nebude. Přesto si nedokázala představit, že se uloží jen tak na zem do jehličí a nechá k sobě přičichnout každé zvíře, které v noci projde kolem. Pokračovala proto v cestě dál, i když slunce už dávno zapadlo. Bolest jejich rozedřených nohou dosáhla za maximální možnou hranici, takže už je téměř necítila.

Skála, nebo lépe řečeno větší balvan, který se před ní zničehonic objevil, se zdál jako vysvobození. Díky několika lekcím lezení, které si Harold samozřejmě neodpustil, se dokázala vysoukat nahoru. Usadila se doprostřed a v okamžiku, kdy se jí podařilo upevnit batoh tak, aby se o něj mohla opřít, usnula. Nebo spíš upadla do zaslouženého nevědomí.

Do snu plného velkých balvanů, zeleného mechu a zářícího slunce začaly pronikat podivné neidentifikovatelné zvuky, kterým se nakonec podařilo Hannu z hlubokého spánku vytrhnout. Úlekem otevřela oči a chvíli jí trvalo, než vůbec pochopila, kde se nachází.

Když se v jasném světle brzkého rána rozhlédla kolem a vzpomněla si na nízkou skalku, kterou objevila až za tmy, trochu se jí ulevilo. Pak se ale ten znepokojivý zvuk ozval znovu.

Posunula se z místa, kde seděla, a nahnula se přes okraj, aby se podívala dolů.

Černý medvěd baribal ohlodával kořeny stromku uchyceného v puklině při dolní části velkého balvanu. Její hlava ho vyděsila snad ještě víc, než jeho rozložené tělo vylekalo ji, přesto se nedal na útěk. Naopak. Celý se vzepjal a hlasitě začal. Hanna se odtáhla co nejdál od hrany a začala šmátrat po koženém pouzdře s lanovým loveckým nožem, i když si nemyslela, že by s takovou zbraní měla proti rozzuřenému medvědovi šanci.

Musela ocenit tu ironii, že si ze všech skalek a balvanů v tomhle lese vybral tenhle chlupáč zrovna tu její. Jako by rozhovor, který vedli v žertu před dvěma dny, považoval za rouhání.

Sice na nezvaného hosta ze svého místa neviděla, jeho rozladěné bručení ale jasně naznačovalo, že zatím neodešel. Když se po nějaké době Hanna odhodlala znovu vystrčit nos, kousek od svého útočiště identifikovala ještě dvě menší zavalité siluety. Takže to byla matka s medvíďaty.

Perfektní.

Hanně nezbývalo než doufat, že odejdou. Z druhé strany by se ze skalky dostala jen těžko, mohla by si při pádu ublížit, a slézt přímo do náruče nebezpečných šelem se jí úplně nechtělo. Zkoušela na ně křičet, ale ani matce, ani dvěma odrostlým medvíďatům to moc nevadilo.

Protáhla si ztuhlé nohy a rozhlédla se kolem sebe. Nakonec se zase tak moc nedělo. Na místo, kde se nacházela, se medvědi dostat nemohli, a přece je to pod jejím útočištěm nebude bavit celý den. Nikam nespěchala. A tady to bylo krásné. Na tváři ji zastudil chladný vzduch, stébla trávy jiskřila kapičkami rosy. Bála se noci uprostřed lesa, ale přesto usnula jak do vody hozená. Zpěv ptáků, šumění větru, hedvábné paprsky nízkého položeného slunce obtékající kmeny stromů. Působilo to tu magicky.

Vzpomněla si na rána na výletech s Haroldem. Byl jako zjevení z jiného světa. Odlišný od všeho a všech, co do té doby poznala. Na společné dobrodružné výpravy s sebou často brávali i Heather. Strávili spolu několik nocí pod stanem, sjele divokou řeku, zdolali pár lehčích vysokohorských ferrat, a dokonce ulovili jeleňa. Sama tušila, že většinu toho, co spolu prožívali, nesmí svojí matce nikdy prozradit, jinak už Harolda neuvidí. Například to, že Hanně vtiskl do ruky zbraň a naučil ji neomylně trefit terč.

Klapalo to až do posledního výletu. Po návratu ji začaly ze spánku budit noční můry, a když na ni její matka uhodila, prozradila, kam je Harold tentokrát vzal.

Pak ho dlouhou dobu neviděla.

Když ji vyrušilo táhlé zakručení v břiše, chvíli přemítala, zda vůně jídla medvědy ještě víc nerozdráždí, ale pak nad tím mávla rukou. Vytáhla z batohu snídaň, Tonyho mapu a tlustý blok s černými koženými deskami, který nedokázala nechat doma, i když věděla, že si na několik následujících dní ponese své živobytí na zádech.

Zakousla se do meruňkové müsli tyčinky a znovu na lesklém papíře vyhledala Apalačskou stezku, dálkovou trasu, vedoucí přes stejnojmenné hory. Jednou ji spolu s Haroldem kousek ušli. Přetínala řeku Susquehanna jen kousek nad Harrisburgem, městem, u něž leželo výcvikové středisko americké armády, kde její strýc nějakou dobu pobýval. Od její současné pozice to mohlo být nějakých 130 mil.

Co by teď dala za to, kdyby spolu zase mohli vyrazit na cestu. Ona, Harold a Heather. Byla tehdy ještě dítě a už jen proto ji netížilo tolik závažných otázek, přesto se jí po Haroldově boku vždycky dýchalo volněji. Jako by jim pokaždé, když je naložil do auta a vyrazil směrem od jejich rodinného sídla, povolil vázání pevně utaženého korzetu.

Odložila mapu a otevřela černý sešit.

Za těch několik málo týdnů, kdy ho měla u sebe, byl z věčného listování celý pomačkaný. Mohl za to, že poprvé ve svém životě začala zpochybňovat to, kým je. Nebo možná lépe – došlo jí, že v jednadvaceti letech nejste hotovým člověkem, jehož budoucnost je pevně nalinkovaná. I když tu myšlenku přijímala jen zdráhavě a opatrně, uvědomila si, že neexistuje pouze jediná správná odpověď. Řešení bylo naopak nekonečně mnoho.

Toužila vůbec být někým konkrétním? Snila nějaký důležitý sen, který si za každou cenu chtěla splnit? Jen ona sama? Bylo skutečně tak těžké vzepřít se představám druhých lidí a raději je vůbec nezpochybňovat? Když byla malá, vůbec jí to nevadilo. Ani ji nenapadlo přemýšlet o jiných variantách. Její rodiče se seznámili při studiu na Yale a ona se hrozně těšila, až se tahle vznešená škola stane i její alma mater. Rozhodla se tak ale dobrovolně, nebo se nechala rodinou zmanipulovat? Nikdy nad tím takhle nepřemýšlela. Byla to jen další z mnoha cest, které se před ní otevíraly, tak široké a předem vyšlapané, že bylo téměř nemožné se po nich nevydat.

Studovala práva. Stejně jako její otec. Už teď toho o jejich rodinném byznysu věděla tolik, že kancelář, označená malou kovovou cedulkou s rytinou jejího jména, nebyla jen pošetilou snahou jejího otce vmísit mezi ambiciózní a pracovitě zaměstnance svoji krev. Uznávali ji. Respektovali. A jí se to líbilo. Mohl i tenthle pocit zadostiučinění, ta radost z toho, že se vymanila ze škatulky privilegované bohaté dcerušky, být jen chimérou?

Tony do té obecné představy o úspěchu a dokonalosti perfektně zapadal.

Jenže pak se přes noc ukázal být jen vylhanou jistotou. A Hanna si najednou nebyla jistá, co se stane s tím ostatním.

Vždycky si myslela, že její život stojí na pevných základech, které vydrží sebevětší zemětřesení. Přitom stačil jen lehký větřík a najednou cítila, že nemá dost rukou na to, aby všechno udržela na svém místě.

Když našla stranu, kterou hledala, snad postě se začetla do řádků na zažloutlém papíře.

MEZIHRA 1

Moc mě mrzí, že jsi nemohla poznat Sama.

Zmizel z mého života dříve, než jsi do něj přišla Ty.

Líbil by se Ti, to mi věř. Jeho charisma dokázalo uchvátit téměř každého. Sice bych moc rád napsal, jak toho nikdy nezneužíval, ale to bych si lhal do kapsy. Samozřejmě že na to často hřešil, snad ho ale omlouvalo, že to většinou nedělal kvůli osobnímu prospěchu.

Poprvé jsem ho uviděl před budovou otcova ředitelství.

Byl do půl těla nahý, na hrudníku měl rudou barvou napsané slovo VRAŽDA, v rukou držel megafon a dostával do varu dav protestujících aktivistů. Uchvátil mě. Číslo z něj množství energie, vášně, zloby a odhodlání. Nikoho takového jsem do té doby nepotkal. Moje okolí sestávalo z nažehlených kravatáků a upravených dámiček, kteří se báli i nahlas kýchnout, natož se svléct a jít na ulici vykřičet své mínění. Netvrdím, že byl ten názor správný, protože můj otec se nikdy k životnímu prostředí bezohledně nechoval. Vážil si naší planety, věděl, že ji nemůžeme bezdůvodně ničit a očekávat, že nám to nevrátí, ať už v jakékoliv podobě. Ano, vydělával velké peníze a s tím prostě kráčí ruku v ruce určité kompromisy, ale rozhodně se nechoval jako bezohledný parchant, jaké jsem později měl tu čest poznat.

Protože Samova manifestace nesplnila všechny potřebné náležitosti, později ten den jejich malou skupinku rozehnala policie. Sama dokonce demonstrativně odvedli v želízkách, ale žádný velký problém z toho nevznikl. I když v tomhle ohledu byl jeho trestní rejstřík značně naditý, rozhodnutí, co s ním bude, zůstalo nakonec na mém otci. A ten proti Samovi blahosklonně nevznnesl žádné obvinění. Kdyby znal budoucnost, myslím, že by se postaral o to, aby ho zavřeli do té nejtemnější díry a nechali ho tam chcípnout. Jenže to je ta zábavná a vrtošivá hra osudu. Nevyloží Ti karty na stůl dopředu. Proč by to dělal? Svoje trumfy vybalí, až když je konec, a Ty si můžeš jen trhat vlasy, že jsi jeho blafování neodhadla včas.

Podruhé jsem na něj narazil náhodou.

Kupoval si kávu u jednoho pouličního prodavače, který se svým rozhrkaným stolečkem postával na rohu jen kousek od školy.

Měl na sobě žluté tričko, v rukou žádný megafon ani transparent, a dokonce na jeho těle, alespoň z toho, co jsem viděl, nekřičely rudé nápisy. Přesto jsem jednoduše věděl, že je to on. I když jsem u toho starého, šedivého černocha kafe nikdy nekupoval, protože ve škole se o něm tradovaly nejrůznější historky a žádná z nich nebyla zrovna lichotivá, z nějakého zvláštního nepochopitelného popudu jsem se rychle zařadil za Sama do fronty. Poslouchal jsem jeho laškovný rozhovor se starým mužem. Ptal se ho na děti, on Sama zase na další akci, kterou plánuje, smáli se a Sam usrkával svoji horkou kávu.

Černou. Bez cukru.

Pil ji tak až do své smrti.

V jednom okamžiku na mě ten starý prodavač zaostřil, zvažněl a zeptal se, co si dám. Vlastně se zeptal, co si mladý pán dá, a já měl najednou pocit, jako bych se vrátil v čase do doby před Abrahamem Lincolnem. Sam uhnul kousek stranou, ale neodešel. Čekal, až bude moct pokračovat v povídání.

Poručil jsem si velké kafe s mlékem a starý pán ho bez mrknutí oka začal připravovat.

„To je pravá kůže?“ ozvalo se najednou vedle mě a já se v duchu proklel, že jsem si neuvědomil, do jaké jámy lvové to dobrovolně lezu. Navíc v zánovní kožené bundě, která stála víc, než si ten prodavač mohl vydělat za několik měsíců.

Otočil jsem se na Sama s výrazem „je mi úplně fuk, co si o mně myslíš“ a přisvědčil jsem.

„Pěkná,“ řekl s mírným úsměvem na rtech. „Tý krávě ale asi slušela víc.“

Přemýšlel jsem, co na to odpovědět. Jako první mi vytanulo na mysl, že to není hovězina, ta by byla mnohem levnější, ale to jsem chytře spolkl. Co jsem si od toho nákupu kafe za klukem, který bojoval pravděpodobně úplně proti všemu, vlastně sliboval? Proč mě tolik zaujal? Do té doby jsem vůbec nepřemýšlel nad tím, že bych se staral o zájmy někoho jiného kromě těch svých. Demonstrací jsem na vlastní oči viděl desítky a nikdy jsem neměl ani nutkání zastavit a přechíst si, co je napsané na transparentech. Tak proč jen mě tenhle hubený, drzý aktivista tolik přitahoval?

Černoch si odkašlal a šlehl po Samovi pohledem. Ten omluvně kývl a vrátil se ke svému nápoji. Zřejmě mu nechtěl kazit kšefty.

„Já tu krávu neznal, takže těžko říct,“ pokrčil jsem rameny a starý pán se zasmál. Na Samově ruce, která svírala kelímek, se vyrýsovaly šlachy. Držel se, aby mi to kafe nechrstl přímo do obličeje, ale opanoval se a mlčel.

Nejdřív jsem z toho svého malého vítězství měl radost, pak mi to ale najednou

přišlo hrozně směšné. Co když byla všechna ta úderná hesla na transparentech a megafonem vykřičené pravdy ryzí? Už jen to, že mě úplně cizí kluk donutil nad něčím takovým přemýšlet, bylo pozoruhodné. Měl

„Víš co?“ řekl jsem smířlivě, bundu jsem svlékl a podal mu ji. „Vezmi si ji. Nemyslím pro sebe. Stála dost. Když ji prodáš, dostaneš pár tisíc. Můžeš s nimi udělat, co uznáš za vhodné. Já si koupím něco, kvůli čemu nemuselo umřít žádné zvíře.“

Oba na mě civěli jako na zjevení.

První se probral Sam.

„To je nějaký fór? Myslíš si, že si ze mě můžeš strílet? Chlubíš se svejma prachama?“ naježil se.

Ani nevím, jak jsem ho tenkrát přesvědčil, že to myslím smrtelně vážně. O pár minut později jsme seděli vedle sebe na lavičce a pili kafe. Pak jsme společně zašli do obchodu, kde jsem si bundu před pár dní koupil. Ztropil jsem tam hrozný tyátr kvůli údajně křivému švu – nebyl dokonale rovný, ale křivý bylo vyložení nadnesené slovo – a oni mi s miliónem omluv vrátili peníze. Léta jsem jim dělal dobrého zákazníka. Otec ještě lepšího. Ty peníze jsem hned před obchodem podal Samovi. Dal je jedné trochu bláznivé ženské se zlatým srdcem, která měla útulek pro opuštěné psy a kočky. Vypadala, že se štěstím zblázní ještě víc, ale ustála to. Ještě hodně let se o své svěřence starala, pamatuješ si na ni? Někdy jsem jí tam chodil pomáhat a jednou jsem vás dvě vzal s sebou. Plakala jsi pak večer nad osudy všech těch opuštěných psů a koček, některých i týraných, kteří se pořád báli lidí, a já tě houpal v náručí a modlil se, aby ses do druhého dne dala dokupy a aby Ti pak Vivian nezakázala se se mnou vídat.

Nakonec jsem to pohnojil úplně jinak a stejně o tebe přišel. Ale to už je jiný příběh.

Nikdy jsem Ti o Samovi nevyprávěl, a teď mě to mrzí. I když by to pro mě asi nebylo snadné, vnímám to jako dobrý způsob, aby něco z jeho Lidství, a to píšu s velkým L schválně, protože nikoho tak upřímného a opravdového jsem ani předtím, ani potom nepotkal, zůstalo. Aby jednoduše i poté, co já už tady nebudu, existoval někdo, kdo by si na něj mohl alespoň občas vzpomenout.

Sam totiž neměl rodinu.

Jeho matka zemřela při porodu a protože nikdo, kdo by se přihlásil k otcovství, nebyl po ruce, šel do kojeneckého ústavu. Prarodiče žádní. Pak se protloukal dětskými domovy, až se v osmnácti letech úplně osamostatnil. Všechno si vždycky musel setsakramentsky zasloužit, a v tom jsem se mu nikdy nemohl vyrovnat.

Možná proto věděl tak dobře, co přesně od života chce.

Já pořád jen tápal.

Už od malička přede mnou ležela předem vytyčená cesta. Víceméně jsem se jí držel, i když jsem občas trochu zjankovatěl a uskočil bokem. Na jednu stranu mě to

moc netrápilo, protože jsem v tom jasném poslání viděl tak trochu zadní vrátka, kdybych nikdy sám nepřišel na to, co by mě činilo šťastným, na druhou stranu jsem mu od první chvíle hrozně záviděl.

Nemusel plnit ničí očekávání. Mohl být kýmkoliv.

Samozřejmě vím, jak velkou cenu za to musel zaplatit, ale já to tak opravdu cítil.

Žil svobodně. Nezávisle.

Nikdy jsem nebyl jako Ty. Hodný kluk, co chce každému vyhovět. Ale právě proto to Ty máš složitější. Ani nevíš, jak moc bych si s Tebou teď chtěl pohovořit. Zeptat se Tě, jak jde život. Co si přeješ, o čem sníš, jak moc se Tvoje vysněná cesta shoduje s tou, kterou následuješ.

Jenže jsem srab.

A vlastně ani nevím, zdali bys o to stála.

Jen bych si hrozně přál, abys byla v životě opravdu šťastná. Takovým způsobem, jakým si sama přeješ, ne tak, abys potěšila všechny okolo sebe.

Pořád ještě věřím, že mi to někdy odpustíš.

Představuji si nás v lese, protože tam mi bylo vždycky nejlépe. Jsi už velká, takže kolem neběháš jako šílená, ale přesto jsi šťastná a spokojená. Protože tak si Tě pamatuju. Kráčíme vedle sebe mlčky, ale není to žádné napjaté ticho. Ty se na mě díváš a já se otočím, abych zachytil Tvůj mírný úsměv a mohl Ti ho oplatit.

Asi to zní bláznivě, ale tohle bych chtěl hrozně moc zpátky.

Myslíš, že se takový sen pomateného starého muže někdy vyplní?

2. SKUTEČNÝ SVĚT

„Nesplní, Harolde. I když bych si to přála víc než cokoliv jiného.“

Z dlouhého sezení Hanně ztuhly nohy a potřebovala na záchod. Mlaskavé bručení neustávalo, ani když slunce vystoupalo vysoko na oblohu. Začínala být zoufalá.

Vyzkoušela snad veškeré hlasité zvuky, dokonce po medvědici hodila kámen, který nahoře našla.

Bezvýsledně.

„Tak už táhni!“

Bodavý osten hysterie změnil její hlas k nepoznání.

Ozvalo se ale jen rozladěné zamručení. Byla pro ně zřejmě příliš zajímavá, než aby prostě pokračovali ve své cestě.

Opravdu to má skončit takhle?

Když se konečně odhodlá udělat něco odvážného, alespoň tak svou výpravu dosud vnímala, zastaví ji skupinka zvědavých medvědů? Zůstane uvězněná uprostřed lesa na hloupé skále a nedokáže si nijak pomoci?

V poslední půlhodině už dokonce zvažovala, že zapne telefon a zjistí, jestli tu náhodou není signál. Vyvýšená poloha jejího provizorního příbytku tomu celkem nahrávala. Jenže kdyby teď zavolala pomoc, až do konce života by se cítila jako úplně neschopná kráva.

Bylo to opravdu k pláči. *Ona* byla k pláči.

„No to mě poser,“ ozval se kousek od místa jejího nedobrovolného vězení drsný mužský hlas.

Prudce se otočila jeho směrem.

„Není to ta ještěrka od Joea?“ rozesmál se pobaveně Červená bunda.

Hanna zesinala.

„Jak to tak vypadá, slečinka potřebuje pomocnou ruku,“ ušklíbl se Vlasatec.

Zpustlí motorkáři jí zkrřížili cestu už před dvěma dny. Když s Tonyho partou místo původně plánovaného výšlapu ušli ubohé čtyři míle a zapadli do místního pajzlu. Skupinky děsivě vyhlížejících mužů si všimla téměř hned. Pili a hráli ku-lečník. I když se jich bála už jen při pohledu z dálky, nakonec se s nimi nedobro-volně seznámila tváří v tvář. Potřebovala se nadýchat čerstvého vzduchu, který byl v zakouřeném lokále nedostatkovým zbožím.

Sama. Tony byl příliš zaměstnaný svým nejlepším kamarádem Mattem.

Stála opřená o oprýskané dřevěné zábradlí na verandě před barem a sledovala ohnivý kotouč Slunce, který se pomalu klonil k západu.

„Nechceš společnost, krásko? Je to hřích, nechat tě tady takhle samotnou.“

Hluboký hlas se ozval tak blízko za Hannou, až nadskočila. Byla natolik za-braná do vlastních myšlenek, že vůbec neslyšela, jak se za jejími zády otevřely dveře. Otočila se na patě a vlétla přímo do náruče zarostlému motorkáři v uvále-né červené kožené bundě. Nos jí zaplnil pach vyčpělého cigaretového kouře a la-cině kořalky.

Sklopila oči, nejistě zamumlala omluvu a chtěla vycouvat, jenže mohutný muž se opřel oběma rukama o zábradlí, a uvěznil ji tak mezi svým tělem a dře-věným pažením.

„Mně se omlouvat nemusíš, kočko. Vypadáš smutně a já si myslím, že bych ti dokázal zvednout náladu,“ usmál se a mrkl na ni.

Hanna se nejdříve nadechla, aby něco odpověděla, jenže potom jí v mozku secvakly ty správné obvody a pochopila význam jeho dvojsmyslu. Proto jen zrudla a zbrkle zakroutila hlavou.

Rozesmálo ho to.

Pak ale uvolnil jednu paži a kousek ukročil, aby mohla běžet. Než však třemi rychlými kroky zdolala dřevěnou verandu a dosáhla na kliku, dveře se otevřely.

Muž se souvisle potetovanou paží ji probodl svým ostrým pohledem, ve kte-rém nebyla ani špetka pobavení nebo hravosti jako ve výrazu jeho kumpána v červené bundě.

„Copak to tady máš, Fredo?“ zazubil se poslední z trojice, další obhroublý chlap s mastnými dlouhými kudrnatými vlasy.

„Jenom sem cácorce nabídl společnost. Ale nemá zájem.“

„No tak to se jí ani nedivím. Proč by si chtěla něco začínat zrovna s tebou, když má na výběr. Třeba budu mít větší štěstí,“ zazubil se Vlasatec a udělal další krok k Hanně.

Bezděky couvla.

„Ty se mě bojíš?“

V údivu pozvedl obočí a zkusmo popošel ještě o kousek blíž. Ona zase od něj.

Srdce cítila až v krku. Zablácené boty s okovanou špičkou zaduněly na ošlapaných prknech, kovové řetězy, které zdobily jeho koženého bombera s výšivkou na rukávu, děsivě zachrastily. V žilách jí pumpoval adrenalin. Racionální Hanna nepředpokládala, že by jí za světla před plnou hospodou chtěli ublížit, avšak ta nejistá malá holčička v ní byla k smrti vyděšená. Děsilo ji už jen to, co reprezentovali. Stáli na úplně opačné straně všeho, na co byla zvyklá. Nikdy nemusela jednat s podobnými lidmi.

„Mě se nemusíš bát, pusinko. Já nekoušu.“

„Budu křičet,“ upozornila ho hlasem s podtónem hysterie, i když se snažila udržet vážnou tvář.

Smrděl potem a jeho černé kalhoty neviděly pračku minimálně měsíc.

„*Nesmí na tobě poznat, jak moc jsi vystrašená,*“ uslyšela Heatherin hlas a okamžitě pocítila, že ji zase zklamala.

Vlasatec se rozesmál, ale zvedl obě ruce před sebe, aby pochopila, že se vzdává, a couvl.

„Deme.“ Potetovaného přestala jejich konverzace bavit. Udělal krok stranou, aby se kolem něj mohla protáhnout dovnitř. Nechtěně se paží otřela o jeho hrudník, což jí způsobilo další srdeční zástavu, i tak ale zvládla na vratkých nohou utéct.

Teď byla svým způsobem ráda, že je znovu vidí.

Medvědice se otočila jejich směrem a hlasitě zabručela. Obě medvíďata se zařadila po jejím boku. Vlasatec zvedl ruku s puškou a vystřelil do vzduchu.

Hanna o tom přemýšlela jen chvilku. Když se všichni tři medvědi dali na útěk, rychle shodila dolů batoh, seskočila za ním a vypálila pryč. Alespoň se o to pokusila. V běhu se těžkou váhu zavazadla snažila nasadit na záda. Nohy si po pár hodinách sezení odpočinuly a krvavé puchýře ji rozbolely s novou silou, ale ona se snažila tu agónii ignorovat. Ta tři zjevení jí sice pomohla dostat se z nepříjemné situace, ale teď se Hanna bála, co budou chtít na oplátku. Pokud se v jejich přítomnosti trásla za bílého dne ve městě plném lidí, jen pár metrů od stolu svých přátel, jak se s nimi asi bude cítit sama uprostřed lesa?

„Hou,“ chytily ji do náruče silné paže. Potetovaný se vynořil zpoza stromu a strhl ji na svoji hrud’.

Jak jen mohla být tak hloupá? Mohlo jí dojít, že tu budou všichni tři.

„Kam utíkáš, amazonko?“

Odtáhl ji od sebe na délku paže. Pořád jí svýma silnýma rukama svíral obě předloktí.

Chtěla se mu vytrhnout, ale držel ji pevně.

„V klidu, holka.“

Přítáhl si ji zase blíž a podíval se jí přímo do očí.

„Nikdo ti neublíží.“

Kousla se do spodního rtu a na vteřinu přemýšlela o jeho slovech. Mohl by říkat pravdu?

„Ty jsi přece na lháře odbornice,“ ušklíbala se Heather v její hlavě.

Tenhle byl ze všech tří úplně nejhorší. Ztělesňoval to, před čím ji odjakživa varovali. Reflexy fungovaly bezchybně. Jakmile jí na něm v tom zatuchlém baru u Joea přistály oči, v mysli se jí rozblíkalo výstražné červené světlo. Přesto nedokázala odvrátit zrak.

Když ho zaregistrovala poprvé, zrovna se nakláněl nad kulečnickovým stolem a hledal vhodný úhel. Měl na sobě zmačkané černé tílko, odřené džíny a okopané kožené boty. Z koutku mu visela cigareta. Byl obrovský takovým tím strach nahánějícím způsobem. Kdyby stála vedle něho, převyšoval by ji určitě o dvě hlavy. Opálená kůže těsně obepínala svaly na rukou a ramenou. Tvář zdobilo několika-denní strniště a příliš dlouhé tmavé vlasy mu padaly přes oči. Nejvíc ji ale fascinovala jeho mohutná levá paže, natažená po délce tága. Od konečků prstů až po lopatku, která mizela pod černou bavlnou, byla pokrytá souvislým jednobarevným tetováním, složeným z různých ornamentů.

Soustředěně nakrčil čelo a šťouchl takovou silou, že se řetězová reakce ůkání rozlehla celým sálem. V tu stejnou vteřinu, kdy odtrhnul zrak z koule, na kterou mířil, se otočil přímo na ni a střetl se svým nepřátelským pohledem s jejíma vykulenýma očima. Načapal ji na švestkách. Dokonale.

Podobným pohledem ji propaloval i teď.

Musí se od nich dostat co nejrychleji co nejdál. Znovu se mu pokusila vytrhnout.

„No nemáme to dneska šťastnej den?“ ozvalo se kousek za Hannou.

Kroky zbylých dvou mužů se k nim rychle blížily. Potetovaný se na okamžik podíval přes její rameno, pak znovu zaměřil svou pozornost na ni.

„Teď tě pustím, jo? A ty nebudeš utíkat. Nic se ti nestane.“

Pustil ji.

Neutekla.

Pomalou vycouvala a přitom ho pořád sledovala. Postavila se tak, aby na všechny tři viděla, a ruku položila na svůj nůž za pasem. Utíkat nemělo smysl. Musela by se k nim otočit zády, navíc by ji stejně chytily. Byli tři a ona sama. Musela to udělat chytře.

Červená bunda se znovu štěkávě rozesmál.

„Tak ona má kočička drápky.“

Šlehla po něm očima.

„Já jsem Jay,“ představil se Potetovaný.

„Hanna,“ pípala.

„Hanno,“ kývl na ni. „Tohle je Bart,“ ukázal na Vlasatce, „a tohle Fredo,“ mávl na Červenou bundu.

Těkala očima z jednoho na druhého. Mohla jim věřit? Jejich dvojsmyslné vtípky se jí moc nezamlouvaly. Na druhou stranu, kdyby jí chtěli ublížit, proč by se zdržovali povídáním? A i když ji děsili, takhle zblízka z nich nešel takový strach, jaký očekávala. Všichni tři působili uvolněně.

„Kam máš namířeno?“ zajímalo Freda.

Pokrčila rameny.

„Potkali sme tvoje kámoše,“ prozradil Jay.

„Tonyho?“ vyhrkla překvapeně.

„Jo. Ten vypadal nejvíc nasranej.“

Hanna zrudla.

„Hledaj tě,“ ozval se Bart. „Ptali se, jestli sme tě neviděli.“

„Napsala jsem jim, že mě nemají hledat.“

„Asi to nepochopili,“ ušklíbl se Jay.

Pokrčila rameny. Ona za to nemohla.

„Tak kam máš namířeno, princezno?“ zopakoval předchozí Fredovu otázku Jay.

„Do Jacksonvillu.“

Asi už nebyl důvod mlžit.

„Fíha,“ hvízdal Fredo. „Tak to je pořádnej flák cesty. A to chceš jít jako pěšky?“

Trhla rameny. „Nejspíš ne.“

Jay nadzvedl jedno obočí: „Chtělo by to pohodlnější boty.“

Takže to kulhání příliš dobře nemaskovala.

„No tak asi určitě ne. Trvalo by to moc dlouho.“

„Nevypadá to, že bys to měla zrovna bravurně naplánovaný.“

„A co je ti po tom?“

Díky Jayově zamračenému pohledu začala své popudlivé reakce okamžitě litovat.

„Radši ho moc nedráždí,“ radila Heather.

„Nemám to promyšlené. Jedná se o celkem impulzivní rozhodnutí.“

„A co je v Jacksonvillu?“ zajímal se Fredo.

Nechala si chvíli na rozmyšlenou.

„Odpověď. Alespoň doufám.“

Rozhodla se téma otočit raději na bezpečnější stranu.

„Kde máte motorky?“

„Na cestě. Dali sme si pauzu a uslyšeli tě křičet,“ vysvětlil Fredo.

Její tváře se opět zabarvily do červena. Uvědomila si, že jim zatím neprojevila moc vděčnosti. Věděli od začátku, že je úplně sama, a nezdálo se, že by to nějak změnilo jejich úmysly. Možná jim opravdu mohla věřit.

„Děkuju.“

„V pohodě,“ mávl rukou Fredo.

Nevěděla proč, ale očima zabloudila k Jayovi. Jako by na jeho reakci záleželo nejvíc.

Přikývl.

„Kam máte namířeno?“ netušila, kde se v ní vzala taková kuráž.

„Do Harrisburgu,“ odpověděl Bart.

Kdyby se dostala do Harrisburgu, mohla by si koupit stan. A sehnat nějaké jídlo. Už jí docházelo. Také by měla víc možností ohledně cesty. Nebyla si jistá, jestli chce vůbec vyrazit na Apalačskou stezku sama. Její romantická představa o cestě lesem se přeci jen trochu lišila od reality. Myšlenky jí přerušil Bart.

„Chtěla by ses svízt s náma?“

„A vy byste mě vzali?“

Freda její statečná otázka rozesmála.

„Už se nás nebojíš, křepelko?“

Zvedla trochu bradu, aby vypadala odhodlaně, a zakroutila hlavou.

„Můžu vám tu cestu zaplatit.“

„Vážně chceš jako společnost zrovna nás, princezno?“ změřil si ji Jay od hlavy k patě.

„Nemám moc na výběr,“ odpověděla spontánně.

Potřebovala nahnat nějaké body za odvalu. Už ji nebavilo se před nimi pořádně jen krčit.

Jeho ostrý pohled ji probodl jako nabroušený nůž.

„Nás si nemůžeš koupit. Pro mě tvoje prachy znamenají úplný hovno.“

„Fajn.“

Couvla o pár kroků, pak se otočila a vyrazila směrem, kam chtěla pokračovat ráno. Přece se jich nebude doprošovat! Sto třicet mil zvládne. Zarazila se, když jen pár desítek metrů před sebou uviděla tři povědomé medvědí siluety.

Nakonec byla ráda, když se za ní ozval Jayův hrubý hlas.

„Jestli si s nima nechceš dát další sedánek, tak pohni zadkem.“

MEZIHRA 2

Potom, co jsme spolu se Samem strávili to první odpoledne, začal plánovat další Velkou akci, jak tomu říkal, a to vyžadovalo nejen jeho veškerý volný čas, ale i všechnu pozornost. Když něco dělal, žil tím na tisíc procent.

A protože na mě od první chvíle působil jako žárovka na můru, netrvalo dlouho a ocitl jsem se uprostřed válečné vřavy. Sam a jeho skupinka věrných se připravovali na velkou sabotáž jedné farmaceutické firmy, která oslavovala výročí svého fungování na trhu. Sam mi v rámci přípravy ukázal nějaké materiály, které se jim podařilo nashromáždit a které velmi explicitně ukazovaly, jakým způsobem se chemický gigant chová k pokusným zvířatům a k životnímu prostředí. Chtělo se mi zvracet. Přesto jsem se snažil vnést mezi skupinu aktivistů s rozjitřenými emocemi trochu soudnosti a přesvědčit je, aby se proti nim zkusili postavit legální cestou žaloby.

Monroe, vysoký statný chlap, který se často a rád vrhal hájit práva bezbranných nastavením vlastního těla, se mi tehdy hrozně vysmál. Vynadal Samovi, jakého lempla to mezi ně přivedl, během chvíle se neuvěřitelně rozčílil a rudý jako krocan vystřelil z jejich štábu. Přitom mě nazval všemožnými jmény, některé jsem snad do té doby ani neslyšel.

Když jsem s kuklou přes obličej prolézal suterénním oknem luxusního golfového klubu, kde se oslava pořádala a kde jsem se shodou okolností před mnoha lety to-muhle sportu učil, cítil jsem se všelijak.

Precizně naplánovaná akce mohla dopadnout dobře, pokud se za dobré dá považovat místnost plná vyděšených hostů a novinářů. Stalo se tam však něco, s čím jsem nepočítal, přestože jsem měl. Bylo ode mě hloupé, že jsem si něco takového neověřil, že mě to ani nenapadlo.

Tak jsem s kýblem čerstvé prasečí krve stanul tváří v tvář svému otci a jednoduše jsem ztuhnul. Vůbec jsem nepočítal s tím, že je na seznamu hostů a bude jedním z těch, komu budu mít za úkol zničit na míru šitý mohérový oblek. O druhou

nešťastnou okolnost se postaral můj kožený náramek, který mi vyklouzl zpod těsného rukávu černé mikiny s kapucí, a na kterém spočinuly oči mého otce chvíli předtím, než mě Monroe odstrčil stranou a postaral se o mou část úkolu sám.

Udělal jsem za své dospívání mnoho hloupostí, ale tahle se mému otci zdála bůhvíproč nejhorší. Když jsem druhý den dorazil se sklopenýma ušima domů, čekali na mě v obývacím pokoji dva muži od policie. Fakt, že mě můj vlastní otec udal, se dal strávit jen těžko. Muži zákona se chovali rozumně, nevím, jak moc to s otcem předjednali dopředu, ale nabídli mi, že můj první prohřešek zametou pod koberec, a můj dosud čistý trestní rejstřík tak zůstane bez poskvrny. Chtěli za to na oplátku jména ostatních zaklulených agresorů a další informace o jejich plánovaných aktivitách. Protože jsem mlčel, vytáhli na mě složku mapující aktivity federálně hledaného zločince, jehož identitu se všemožně snažili odhalit. Byl to Monroe.

Neřekl jsem nic.

Po několika hodinách oba muži s výhružnými pohledy a s mnoha varováními na rtech odešli. Otec se mohl rozskočit vzteky.

Náš první velký opravdový spor mě naučil dvě věci.

Poprvé jsem pochopil, že my dva jsme každý z úplně jiného těsta.

Dále jsem poznal, jaké je to být součástí soudržné skupiny, jejíž členové by se jeden pro druhého obětovali.

Od té doby už mě Monroe nikdy neurážel, ani na mě nekřičel.

Naopak. Respektoval mě.

A já do té komunity bojovníků za spravedlnost vrůstal čím dál tím víc.

Sam je mrtvý. Monroe už je teď starý pán a zbytek svého života stráví ve vězení. Přesto na ty časy rád vzpomínám.

Bylo to živelné.

Očistné.

Pulzující.

Já i Sam jsme za poměrně krátkou dobu prohlédli, že ne všechny Monroovy akce jsou úplně čisté, a obezřetně jsme vycouvali. Přesto jsme oba ještě dlouho po té noci v golfovém klubu cítili obrovskou sounáležitost, která tuhle skupinu vždycky spojovala.

Díky Samovi jsem se téměř neustále pohyboval mezi lidmi, jež vázal nějaký společný zájem. Často byli bez kořenů stejně jako Sam, a snad proto si mezi sebou vytvářeli tak silná pouta. Líbilo se mi to. Cítil jsem se mezi nimi dobře, přestože jsem pocházel z velké rodiny, která se za sebe vždycky uměla postavit. Jenže ne na základě své svobodné vůle. Otec často říkával: krev není voda. Ano, starali jsme se o sebe navzájem, ale jenom kvůli společnému příjmení. Tihle lidé se znali pár dní a jeden pro druhého by dýchali.

Samozřejmě jsem si to značně idealizoval.

*Moje rodina mě zavrhlá krev nekrev. A když šlo opravdu do tuhého, Sam by ne-
být mě zůstal úplně sám.*

*Přesto jsem za ty zkušenosti dodnes vděčný. Díky nim jsem pochopil, že si mohu
sám svobodně zvolit za koho a za co budu bojovat. Asi to nebyla všechno jen Samo-
va zásluha. Musel jsem v sobě tuhle touhu po dobrodružství, mohu-li to tak na-
zvat, mít od narození. On ji, jen svou existencí, dokázal probudit z hluboké zimní
hibernace.*

Škola, firma, rodina.

Nic z toho už nedávalo smysl.

*Já jsem potřeboval do skutečného světa, setkávat se se skutečnými lidmi a řešit
skutečné problémy. Nakonec mě ten skutečný svět sežvýkal a vyplivnul v takovém
stavu, který bych nepřál svému nejhoršímu nepříteli.*

Tak už to ale v životě bývá.

3. VYCHOVANÁ MLADÁ DÁMA

„Koho si vybereš, princezno?“ zeptal se Jay, když si pod krkem upevnil přezku helmy.

Každý z mužů se chopil jedné motorky.

Po krátkém zaváhání nasedla za něj. Děsil ji z nich nejvíc, přestože na rozdíl od svých společníků ani jednou neudělal jejím směrem žádnou nechutnou poznámku. Podle všeho byl ale vůdcem skupiny. A z předchozích zkušeností věděla, že toho je dobré si držet co nejbližší.

Přes dunění motorů neslyšela Fredovy ani Bartovy komentáře.

„A helma?“ zeptala se opatrně.

Jay se na ni podíval přes rameno s výmluvně zvednutým obočím.

„V Pensylvánii není povinná.“

Marně hledala, čeho by se mohla chytit. Nakonec zlehka položila své dlaně na jeho boky.

„Musíš se držet pořádně.“

Protože se nijak nepohnula, sáhl za sebe, oběma rukama chytil ty její a přitáhl si ji blízko k sobě. Celým tělem se teď dotýkala jeho kožené bundy. Natáhl obě její ruce kolem svého pasu a ona pochopila, že chce, aby propletla prsty své levé a pravé ruky.

„Musíš se držet pořádně,“ zopakoval ostře, chytil řídítka a vypálil vpřed.

A pak letěli.

Nebo alespoň tak jí to připadalo. Chvilí trvalo, než se s náhlou blízkostí cizího muže vypořádala, potom se ale uvolnila a položila si tvář na jeho široká, pevná záda. Vyřešila tím problém s nepříjemným větrem, který ji nutil zavírat oči a cuchal jí vlasy. Jay voněl kůží, benzínem a potem. *Voněl*. Nikdy by si nepomyslela, že takovou kombinaci může označit za vůni. Také by ji ale nenapadlo, že dobrovolně zůstane sama uprostřed hlubokých lesů. A ještě před hodinou by se vysmála

každému, kdo by jí řekl, že zanedlouho bude pevně objímat člověka, ze kterého ji před necelými dvěma dny jímala čirá hrůza. A že se vůbec nebude bát.

Prinejmenším do chvíle, než začali zpomalovat. Pak ten opojný pocit svobody vystřídala obezřetnost. Rozhodně totiž nebyli v Harrisburgu. Kolem se pořád ještě rozkládaly lesy, navíc zabrzdili před malou dřevěnou chatou, která stála osaměle na místě, kde stromy zřejmě lidskou rukou trochu prořídly.

„Proč stojíme?“ odvážila se zeptat, když všechny stroje utichly.

„Slezeš dolů?“ zabručel Jay.

Došlo jí, že se k němu pořád tiskne. Vůbec si neuvědomila, jak moc má ztuhlé nohy, takže když seskočila, zavravorala a málem spadla.

„První jízda?“ zubil se Fredo, který ji pohotově chytil do náruče.

„Ano.“

Co nejrychleji se snažila dostat z dosahu jeho nenechavých rukou.

Rozesmál se na celé kolo.

„Tak proč tedy stojíme?“

„Už je pozdě,“ zkonstatoval Jay, zaparkoval stroj a několika rychlými kroky zdolal schody na malou verandu.

„Pozdě? Je sotva pět.“

„Copak ty z té cesty nejsi rozlámaná?“ obešel ji Fredo a také zamířil k chatě.

Byla. Vůbec ji ale nenapadlo, že s nimi bude muset strávit noc. Počítala s tím, že do setmění budou ve městě, kde si najde důstojný motel, pořádně si odpočine a zítra se rozhodne, co dál.

Neměla ale na výběr.

Když všichni tři zmizeli za dveřmi, nejistě je následovala. Chatku tvořila jedna místnost, obývací pokoj spojený s malou kuchyňkou a dvoje omšelé dveře. Jedny vedly do nevzhledné koupelny, druhé do malinkaté ložnice.

„Pokoj je tvůj. My se vyspíme v obýváku,“ podržel Jay Hanně dveře. Proklouzla pod jeho rukou, a než stihla poděkovat, zavřel za ní.

Podrobila pokoj důkladnějšímu průzkumu, pak si z batohu vyndala jednu z posledních müsli tyčinek a na nevábně vyhlížející postel rozprostřela spacák. Z okna viděla, jak všichni tři rozdělavají venku oheň.

Když se tenkrát po vzájemném prvním střetnutí tváří v tvář vrátili Jay, Fredo a Bart do baru, nespustila je po zbytek večera z očí. Chtěla vědět, kde jsou, aby se jim mohla vyhnout. S hrůzou sledovala, jak s nimi Matt a Tony hrají kulečnick, a modlila se, aby je třeba nenapadlo pozvat se k jejich stolu.

Po dvou hrách její přítel zmizel na záchodě. Když napočítala minimálně deset minut, začala se nervózně ošívát.